ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 783	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰωάν. 9,1-38) 20 Μαΐου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Γιατί πάσχουμε;

«Ῥαββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;»
(Ἰωάν. 9,2)

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακή. Εἶνε ἡ ἕκτη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα.

Ἀκούσατε τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁμιλεῖ γιὰ ἕνα θαῦμα. Μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ ἄνοιξαν καὶ εἶδε τὸ φῶς του.

Θέλω νὰ προσέξουμε ἕνα σημεῖο. Ποιό; Ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶδαν τὸν τυφλό, τὸν λυπήθηκαν καὶ ρώτησαν· Δάσκαλε, γιατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ γεννηθῇ τυφλός; ἔκανε ὁ ἴδιος ἁμαρτίες, ἢ ἔκαναν οἱ γονεῖς του; (Ἰωάν. 9,2).

Αὐτὸ τὸ «γιατί;» θὰ ἐξηγήσουμε. Διότι καὶ σήμερα ὑπάρχει στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ «γιατί;». Καὶ σήμερα ὑπάρχουν δυστυχισμένοι· ἔρχονται συμφορές, ἀρρώστιες καὶ θάνατος· καὶ σήμερα ὑπάρχει φτώχεια καὶ συκοφαντία, διαβολές, διωγμοὶ καὶ τόσα ἄλλα κακά. Καὶ πῶς τ' ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι; Ἡ ψυχὴ ἀρχίζει ν' ἀγανακτῇ καὶ νὰ λέῃ· Θεέ μου, γιατί; Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς στὸν κόσμο; Γιατί σ' ἐμένα τόσα κακὰ καὶ τόσες συμφορές;... Τί μᾶς ἀπαντᾷ τὸ Εὐαγγέλιο;

Τὰ κακὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν, χωρίζονται σὲ τρεῖς κατηγορίες. Ἄλλα προέρχονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας. Ἄλλα προέρχονται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Καὶ ἄλλα τέλος τὰ ἐπιτρέπει ὁ Θεός. Θὰ τὸ κάνω λιανὰ αὐτό.

* * *

Εἶπα, ὅτι μερικὰ δυστυχήματα προέρχονται **ἀπὸ τοὺς γονεῖς**. Μὰ πῶς;

Περιοδεύοντας ὡς ἱεροκήρυκας μπῆκα σ' ἕνα χωριό. Μόλις ἔφθασα βλέπω ἕνα παλληκαράκι 17 χρονῶν, ἐκεῖ ποὺ στεκόταν ὄρθιο καὶ ἄκουγε, ἔπεσε κάτω καὶ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του ἀφρούς. Τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπό του ἀγρίεψαν. Σπαρταροῦσε ὅπως τὸ ψάρι ὅταν τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ νερό. Πῆγα κοντά του. Ἦρθαν κι ἄλλοι. Τοῦ ρίξαμε νερό, τοῦ κάναμε ἀέρα, καὶ σηκώθηκε. Θέλησα νὰ μάθω, τί συμβαίνει. Ρώτησα τὸν παπᾶ καὶ ἔμαθα, ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν ἀλκοολικός, καὶ γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔγινε ἐπιληπτικό.

Πατέρα, παντρεύτηκες γιὰ νὰ γλεντᾷς. Ἔτσι νομίζεις εἶνε ἡ ζωή; Ὅταν πίνῃς, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννήσῃς θὰ γίνῃ ἐπιληπτικὸ καὶ θὰ τὸ βλέπῃς καὶ θὰ καίγεσαι. Αὐτὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα.

Πολλὰ παιδιὰ εἶνε σακατεμένα, κι αὐτὸ ὀφείλεται στοὺς πατεράδες. Κάτι ἄλλοι πῆγαν στὸ στρατό, ἢ ταξίδεψαν στὸ ἐξωτερικό, ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ 'κεῖ, σμίξανε μὲ γυναῖκες καὶ κόλλησαν ἀπὸ 'κεῖ ἀσθένειες ποὺ ντρέπομαι νὰ πῶ. Καὶ μετὰ αὐτοὶ μὲ τὶς ἀσθένειες παντρεύτηκαν ἀθῷες Ἑλληνίδες κόρες.

Βρὲ πατέρα, ποῦ παντρεύεις τὸ κορίτσι σου μὲ ἕναν τέτοιο σάπιο ἄνδρα; Ἀπὸ τέτοιο πατέρα θὰ γεννηθοῦν παιδιὰ ποὺ θὰ εἶνε ἄλλα τυφλά, ἄλλα κουτσά, ἄλλα τρελλά, ἀλλὰ ἀνισόρροπα. Δὲ' σοῦ φταῖνε τίποτα αὐτὰ τὰ παιδιά. Δὲ' σοῦ φταίει τίποτα ἡ κοινωνία νὰ γίνῃς βάρος της.

Ἑπομένως δὲν φταίει ὁ Θεὸς γιατὶ τὰ παιδιὰ εἶνε σακάτικα. Φταίει ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, ποὺ ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ Θεό.

* * *

Ἄλλα λοιπὸν κακὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς πατεράδες. Τὸ λέει· *Ἁμαρτίαι «πατέρων ἐπὶ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς»* (Ἔξ. 20,5). Ἄλλα ὅμως προέρχονται **ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά.**

Δὲν φταίει ἡ μάνα κι ὁ πατέρας. Φτωχὸς χωριάτης ὁ πατέρας, ἀλλὰ γερός. Δὲν πῆγε μὲ γυναῖκες, δὲν κάθεται στὶς ταβέρνες, δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ τὰ πονηρά. Καὶ τὸ παιδί,

ποὺ γεννήθηκε ἀπ' αὐτόν, πῆρε μιὰ πολὺ μεγάλη κληρονομιά. Πῆρε γερὸ κορμί. Μικρὸ πρᾶγμα εἶνε ἡ ὑγεία;

Ἕνας πλούσιος στὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ μποροῦσε ν' ἀγοράσῃ ὄχι μιὰ φορὰ ἀλλὰ ἑπτὰ φορὲς τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς εἶπε· Πεθαίνω· ἂν βρεθῇ γιατρὸς νὰ μὲ κάνῃ καλά, ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω ὅλα τὰ δολλάριά μου, καὶ ἂς γίνω πάλι φτωχός, ὅπως ἤμουν στὸν πατέρα μου, ποὺ ζοῦσε σὲ μιὰ καλύβα πέρα στὸν Ἀμαζόνιο ποταμό... Ἀκοῦτε; Λοιπὸν μὴ γογγύζεις ἐσύ, γιατὶ ὁ πατέρας σου δὲν σοῦ ἔδωσε σπίτια καὶ πολυκατοικίες. Νὰ πᾷς στὸν τάφο του καὶ νὰ πῇς· Πατέρα, δὲν μοῦ ἔδωσες ὑλικὰ ἀγαθά, ἀλλὰ μοῦ ἔδωσες τὸ ὄνομά σου, τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος σου, μοῦ ἔδωσες καὶ τὴν ὑγεία σου· σ' εὐχαριστῶ.

Ἀλλ' ὅταν τὸ παιδὶ αὐτὸ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πάῃ παρακάτω καὶ σμίξῃ μὲ κακὲς παρέες, τότε ἀρρωσταίνει.

Ἦρθε μιὰ μάνα στὴ μητρόπολι καὶ ἔκλαιγε. Σῶσε μας, ἔλεγε. Τὸ παιδί μου γυρίζει δεξιὰ κι ἀριστερά, καὶ τὶς πρωϊνὲς ὧρες ἔρχεται στὸ σπίτι. Εἶνε σκεπτικὸ καὶ μελαγχολικό. Δουλειὰ δὲν ἔχει. Δὲν στέκεται στὰ πόδια του ἀπὸ τὰ ξενύχτια...

Πῆγα μιὰ μέρα στὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων στὴν Ἀθήνα, καὶ βλέπω ἐκεῖ νέα παιδιά. Ὅλα ἄρρωστα, ἄλλα κουτσά, ἄλλα παράλυτα. Ρωτάω καὶ μαθαίνω – τί; Ὅτι ἦταν ξενύχτηδες. Γλεντοῦσαν, διασκέδαζαν μὲ τ' αὐτοκίνητά τους καὶ μὲ γυναῖκες. Καὶ σαπίσανε τὰ νειᾶτα.

Δὲ' φταίει λοιπὸν ὁ πατέρας. Φταῖς ἐσὺ ὁ ἴδιος, ποὺ μόνος σου, μὲ τ' ἁμαρτήματά σου, μὲ τὴν ἔκφυλη ζωή σου, δημιούργησες τὴν καταστροφή σου.

* * *

Εἴδαμε λοιπόν, ὅτι ἄλλα κακὰ εἶνε ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα, ἄλλα κακὰ εἶνε ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους. **Καὶ μερικὰ ἄλλα εἶνε μυστηριώδη πράγματα**, ὅπως συνέβη μὲ τὸν τυφλό.

Δὲν φταίει, εἶπε ὁ Χριστός, οὔτε ὁ πατέρας του οὔτε ἡ μάνα του. Δὲν φταίει οὔτε ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ τὸν ἄφησε ἔτσι ὁ Θεός, γιὰ νὰ δοξασθῇ τὸ Ὄνομά Του (ἔ.ἀ. 9,3). Τοῦ στέρησε γιὰ λίγο αὐτὸ τὸ φῶς, γιὰ νὰ δῇ ἕνα ἄλλο φῶς. Τοῦ ἔδωσε μιὰ μικρὴ συμφορά, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ μιὰ μεγάλη εὐεργεσία.

Γιὰ φαντάσου, ὁ τυφλὸς αὐτὸς τί ἀξιώθηκε! Εἶδε κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶδαν γενεὲς γενεῶν. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, χιλιάδες χρόνια, περίμεναν νὰ δοῦνε – τί νὰ δοῦνε; ποιόν; Τὸ Χριστό. Καὶ τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια του ὁ τυφλός. Παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Χριστὸς καὶ τὸν ἔκανε καλά. Καὶ ὅταν κατόπιν τὸν ρωτοῦσαν, Πῶς ἔγινε καλά; ὁ τυφλὸς τοὺς ἔλεγε· Κάποιος ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰησοῦ μ' ἔκανε καλά· καὶ δὲν μπορεῖ αὐτὸς νὰ μὴν εἶνε ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἔκανε σ' ἐμένα τέτοια πρωτάκουστο θαῦμα. Ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι, ποὺ δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν γιὰ τὸ Χριστό, ἔδιωξαν τὸν τυφλὸ καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Χριστός, κι ὅταν τὸν ξαναεῖδε τοῦ εἶπε· Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ; Ὁ τυφλὸς ἀπαντᾷ· Καὶ ποιός εἶνε, Κύριε, γιὰ νὰ πιστεύσω σ' αὐτόν; Καὶ ὁ Χριστὸς φανερώνει τὸν ἑαυτό του καὶ τοῦ λέει· Ἐγὼ εἶμαι ποὺ μὲ βλέπεις καὶ σοῦ μιλῶ. Τότε ὁ τυφλὸς ἔπεσε καὶ τὸν προσκύνησε λέγοντας· Πιστεύω, Κύριε (ἔ.ἀ. 9,38).

Αὐτός, μαζὶ μὲ τὸ φῶς τῶν ματιῶν του, εἶδε καὶ τὸ ἄλλο φῶς, τὸ μεγάλο φῶς, τὸ ἀνέσπερο φῶς.

Δὲν ζημιώθηκε λοιπὸν ὁ τυφλός. Εἶχε μιὰ μικρὰ ζημία, γιὰ νὰ ἔχῃ ἔπειτα ἕνα μεγάλο κέρδος. Νὰ γνωρίσῃ, νὰ πιστέψῃ καὶ νὰ γίνῃ παιδὶ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα, τὸν Ἰώβ, ποὺ τὸν βρήκαν μεγάλα κακὰ χωρὶς νὰ φταίῃ καθόλου ὁ ἴδιος. Ἦταν δίκαιος, τὸ καλὸ ἔκανε στὸν κόσμο. Καὶ ὅμως τί ἔπαθε; Σὲ μιὰ μέρα τὰ ἔχασε ὅλα καὶ κατεστράφη. Καὶ ἡ γυναίκα του, ὅταν τὸν εἶδε στὰ χάλια ποὺ ἦταν, τοῦ εἶπε·

—Ἄντρα, ὅλα τὰ χάσαμε. Τί τὴ θέλεις τὴ ζωή; Βλαστήμησε τὸ Θεὸ καὶ αὐτοκτόνησε.

Ἔφριξε ὁ Ἰώβ. Καὶ τῆς λέει·

—Ἀμυαλη γυναίκα, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ εἶπες; Τόσα χρόνια εἴχαμε τὰ πάντα· καὶ παιδιά, καὶ περιουσία. Ὁ Θεὸς μᾶς τὰ ἔδιδε. Ὁ Θεὸς λοιπόν, ποὺ μᾶς τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μᾶς τὰ πῆρε.

Καὶ εἶπε τότε κάτι λόγια, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Μ' αὐτὰ τελειώνει ἡ Θεία Λειτουργία· *«Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος»*.

* * *

Ναί, ἀδέλφια μου. Σᾶς ἔδειξα, ὅτι δὲν φταίει ὁ Θεὸς γιὰ τὰ κακὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν. Φταίει τὸ μυαλό μας, ἡ κακὴ ἀνατροφή μας. τὸ παρελθόν μας.

Ὁ Θεὸς δὲν φταίει. Ὁ Θεὸς εἶνε καλός. Εἶνε πατέρας, μᾶς ἀγαπάει. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ ἐπιτρέψῃ κάποιο κακό, γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὴ σωτηρία μας θὰ εἶνε.

Ἂς τὸν δοξολογοῦμε σὰν τὸν Ἰὼβ καὶ ἂς λέμε τὸ *«Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος»*. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος